

Въ това време постига благодетеля една голѣма загуба. Една частъ отъ паритѣ си билъ вложилъ въ касата на „Българската благодетелна дружина“ въ Букурещъ. Друга частъ била дадена въ заемъ на българи търговци въ Браила. Настъпила криза, търговцитѣ фалирали и д-ръ Селимински изгубилъ даденитѣ суми. Тази загуба силно развълнувала нашия дарителъ и той отъ скръбъ се разстроилъ нервно въ края на 1866 год. Болестъта продължила и д-ръ Селимински постъпилъ на лѣчение въ единъ манастирски санаториумъ въ гр. Измаилъ. Презъ 1867 г. той починалъ, безъ да се знае, въ кой день, навѣрно въ манастиря. Намѣрено е писмо отъ д-ръ Селимински, писано презъ януарий 1867 г. до руския консулъ въ Браила, въ което се оплаква, че библиотеката му била разграбена отъ нѣкои лица.

Следъ освобождението на България бидоха прибрани архивитѣ на благодетеля отъ Букурещъ заедно съ завещанието. Презъ 1901 г. Министерството на народното просвѣщение събра всичкия имотъ на дарителя, обрнатъ въ пари, та се добиха 500,000 лева, съ които се образува фондъ *Д-ръ Селимински*, който смѣсенъ съ други фондове, възлиза на 1,500,000 л. Отъ този фондъ се отпускатъ всѣка година 340,000 за подържане на студенти. Името му е записано въ „Златната книга на дарителитѣ“.

III. Мирогледътъ на д-ръ Селимински.

Характерни сжждения.—Д-ръ Селимински е дейна и здравомисляща личностъ. Неговата душа не се разпъва отъ сънища и фантазии. Умътъ му е трезвенъ и разсжжденията винаги логични. Въ първия периодъ на живота си, естествено, той се е намиралъ подъ влиянието на образовани елини и възприемалъ тѣхнитѣ мнения, възгледи и схващания. Обаче, съ течение на времето многостраннитѣ наблюдения на живота и хората го направили способенъ да долавя смисъла на явленията и голѣмитѣ събития, които ставали въ Европа и на Балканския полуостровъ. Отъ друга страна разнообразнитѣ преживѣлици изъ грѣцкитѣ училища, бѣг-